

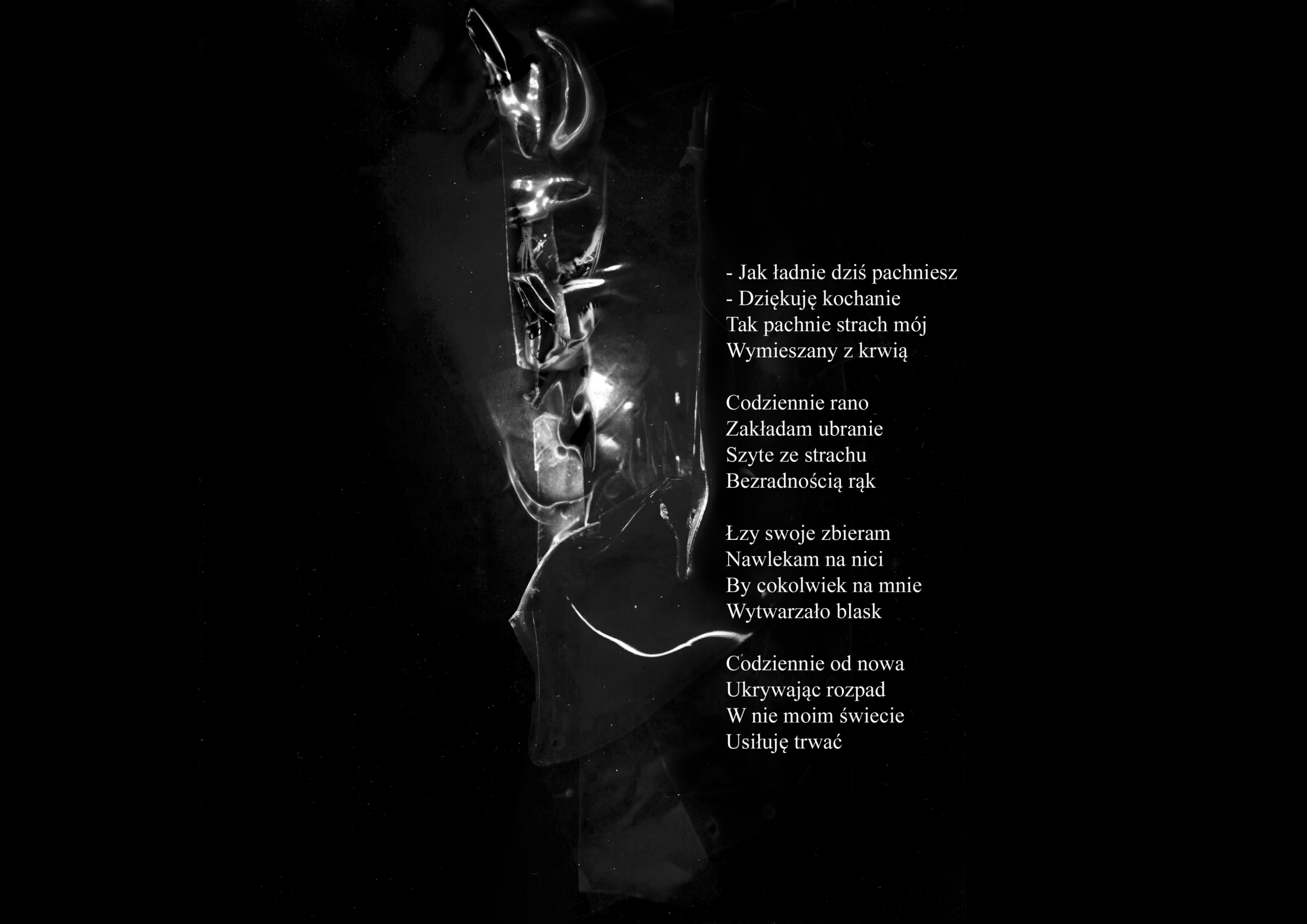
tryby
ie -
nistnienia

Podniosłam z bólem powieki
W dymiącym przestrachem poranku
Wciągnęłam szybko powietrze
Wraz z odłamkami żalu

Pokaleczyły płuca
Gdy krew z nich płynąć zaczęła
Wypelzli synowie rozpaczy
Których kłusć chciałam do snu

I przyczepieni do żeber
Zaczęli machać nogami
Zmieniając mi w miarzę serce
I pozbawiając mnie tchu

Zostaje mi teraz przeczekać
Aż znudzi im się zabawa
I starać się węcć odłamków
Pospiesznie nie wciągać do płuc

- Jak ładnie dziś pachniesz
- Dziękuję kochanie
Tak pachnie strach mój
Wymieszany z krwią

Codziennie rano
Zakładam ubranie
Szyte ze strachu
Bezradnością rąk

Łzy swoje zbieram
Nawlekam na nici
By cokolwiek na mnie
Wytwarzało blask

Codziennie od nowa
Ukrywając rozpad
W nie moim świecie
Usiłuję trwać

Musiałeś ode mnie odejść
Wiem to, wiem to na pewno
Wczorajsze sny mi spleśniały
I słowa na ustach więdną

Płuca mi świszczą jak okna
Podczas najgorszej wichury
I przebijają mi żyły
Przez biało-szklisty błysk skóry

Nawet głos mój jest głuchy
Jak nienastrojone pianino
Lecz nie ma w tym nic dziwnego
Z mojego lata stałeś się zimą

Dostałam dzisiaj dziury
Bez ścian
Smutek niepodparty dowodami
Fizyczny oksymoron
Zagnieździł się we wnętrzu
Skrajnie (bio)logicznych tkanek

Nie mogę go wypłoszyć

Bo niby wszystko działa:
Zębatki stawów trybią
Przewody żyłne są drożne
I nawet stelaż kostny na miejscu

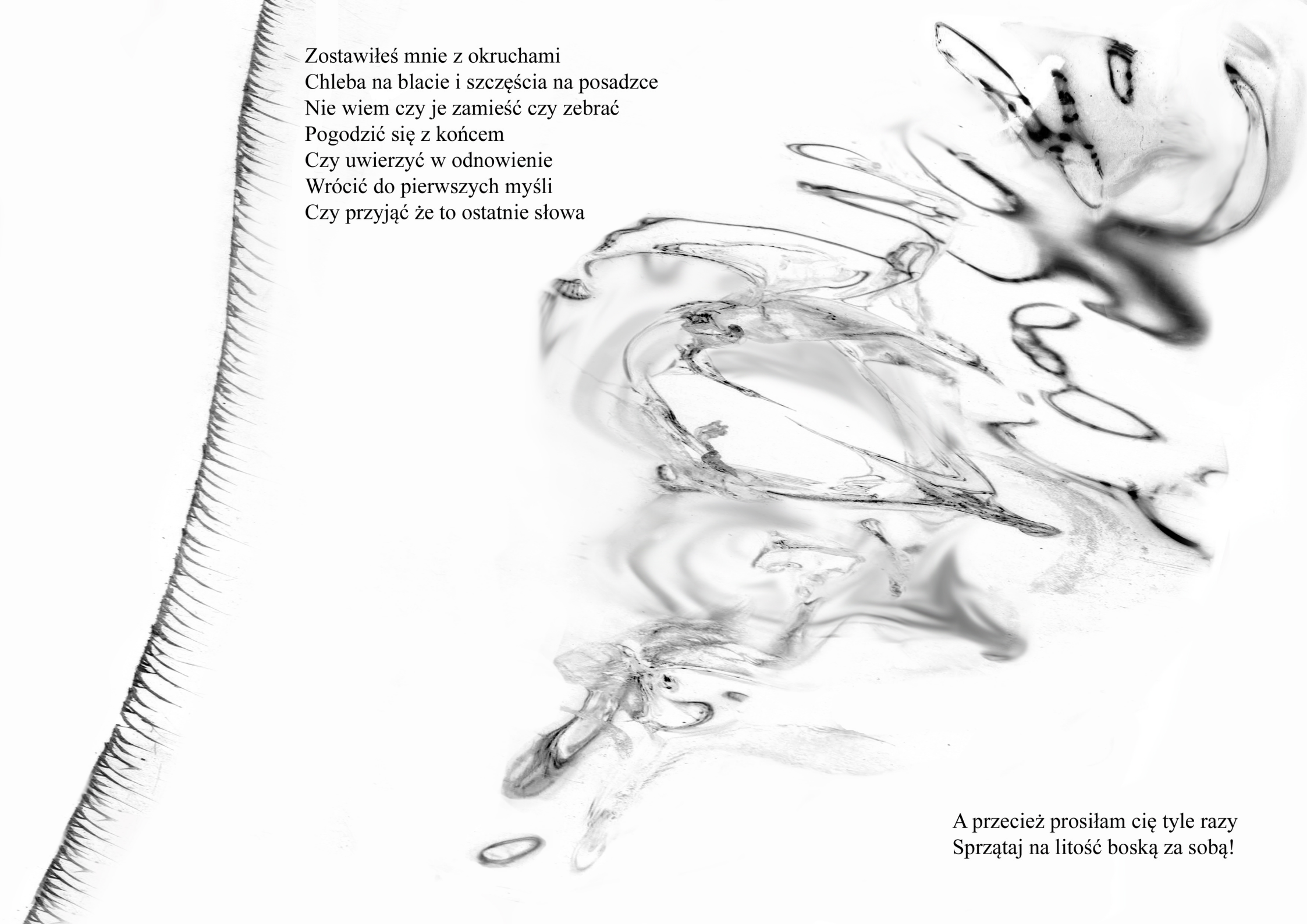
Więc może to moja sprzeczność
Jest generatorem prądu?

Jak mam stąd odejść
Skoro mnie nie ma?
Magicznie wrócić
Do myśli, do słów?

Odwrócić szybko
Tryby nieistnienia
Wytrzeć wskazówki
Uśmiechnąć się znów

Przykryć milczeniem
Wyrwę w tej historii
I reagować
Na każdy nocny szept

Zanurzyć się całkiem
W kłamstwa oceanie
Byś znów mnie potem
Wyrzucił
Na
Brzeg

Zostawiłeś mnie z okruchami
Chleba na blacie i szczęścia na posadzce
Nie wiem czy je zamieść czy zebrać
Pogodzić się z końcem
Czy uwierzyć w odnowienie
Wrócić do pierwszych myśli
Czy przyjąć że to ostatnie słowa

A przecież prosiłam cię tyle razy
Sprzątaj na litość boską za sobą!

Gubię się.

Ale nie w twoich oczach czy blasku księżyca

Gubię się prozaicznie, wręcz brukowo
Gubię się w sobie. W nie-mojej myśli
To już nie ja się uzewnętrzniam,
a zewnętrznie uwnętrznia się we mnie

Jestem zlepkiem słów, pyłkiem z obrazów
Jestem czymś problemem, przekroczoną granicą
Szklistą łzą w kąciku, przekleństwem

Próbuję rozsunąć kartony wprowadzki
Wywietrzyć zatęchły smutek
Porwać eseje nietaktów i potakiwań
Odkurzyć chcenia i możliwości
Ale niemoc mnie chroni, bo wie,
że zgubię się we własnej pustce

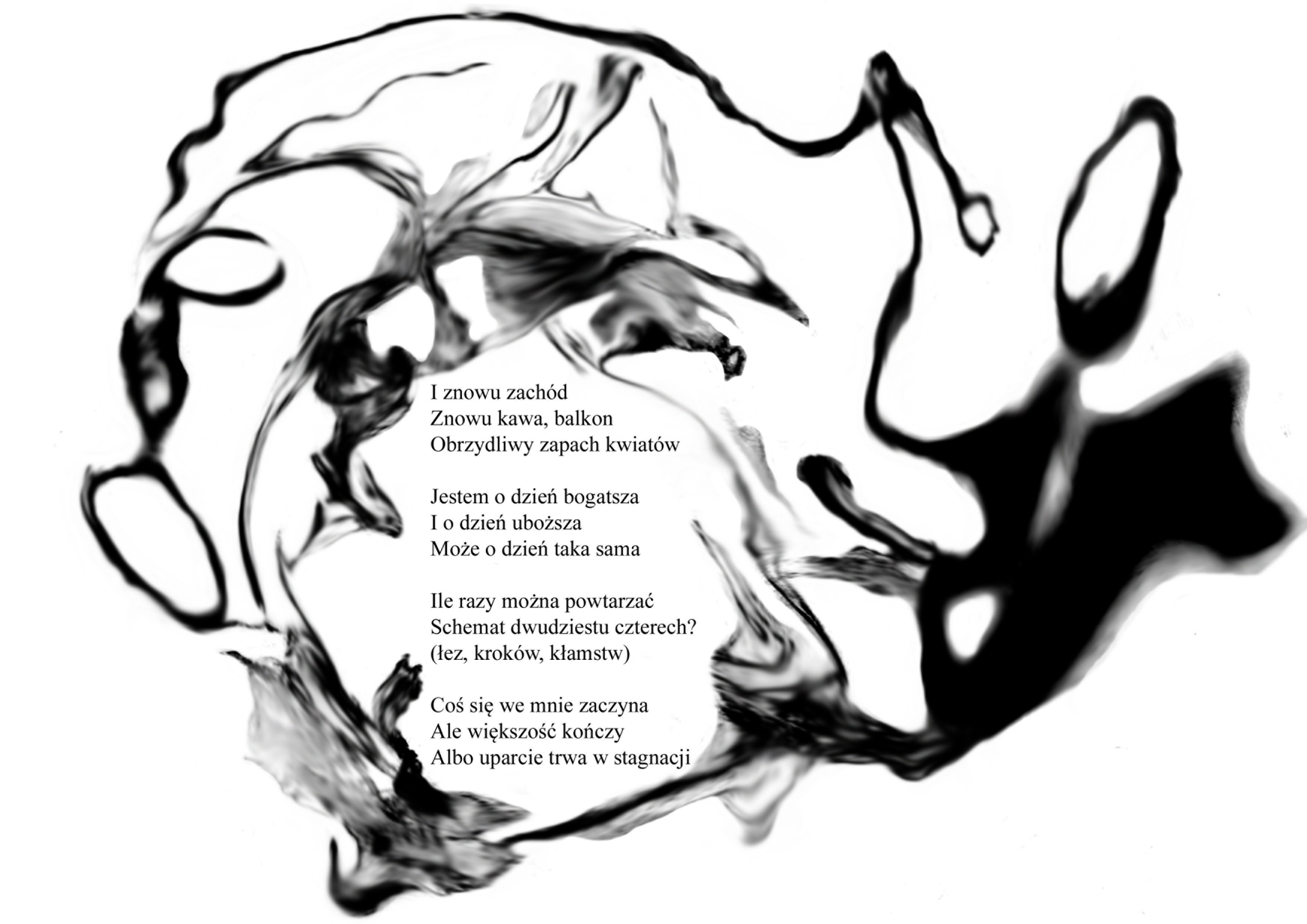

Są samotne wieczory w kolorze złota
Kiedy w powietrzu unosi się spokój
A ja, wtulona w stary fotel
Kąpię się w ciszy

Są samotne wieczory o krwistej poświacie
Kiedy lęk mi wszechświat przejmuje
Szczypie mnie w oczy
Wlewa się do ust

Są samotne wieczory bez żadnej barwy
Kiedy serce o żebra kołacze
Pragnie jedzenia, jak bezdomny kot

A ja go nie umiem nakarmić

I znowu zachód
Znowu kawa, balkon
Obrzydliwy zapach kwiatów

Jestem o dzień bogatsza
I o dzień uboższa
Może o dzień taka sama

Ile razy można powtarzać
Schemat dwudziestu czterech?
(łez, kroków, kłamstw)

Coś się we mnie zaczyna
Ale większość kończy
Albo uparcie trwa w stagnacji

Pytasz mnie, gdzie dzisiaj jestem
Bo wciąż się ze światem rozmijam
W oparach słów dzisiaj mieszkam
I krople uczuć z nich spijam

Jutro może polecę
Nad wody spokojnej ocean
I ruchem skrzydeł, pospiesznie
Skradnę choć skrawek nieba

I usta spragnione zatopię
W najslodszych owocach marzenia
Zanim mnie zmrozi ton dźwięku,
Którym przywoła mnie Ziemia

Nie bój się, w końcu wrócę
Do myśli z betonu lepionych
I kurz z tych wypraw świetlistych
Mi będzie jedynym znajomym

Pytasz, czego się boję?
Że mi się słowa skończą
Atrament w ustach zaschnie
Zalepiając ból

Że od nadmiaru życia
Całkiem już przemoknę
I Myśli w czarnych płaszcach
Przyjdą do mnie znów

Że cały potok zdarzeń
Nie znajdzie więcej ujścia
Utonę w nim, cichutko
Gdzieś na skraju dni

I że nie będę mogła
Więcej nawet musnąć
Żadnych innych światów
I że przestanę śnić

Nie chcę od Ciebie połowy
jabłka, uśmiechu czy słów
Nie chcę, byś był połową
Wizją z chorego snu

Nie chcę pół-pocałunków
(na górnej, czy dolnej wardze?)
Nie chcę połowy wzroku
Byś łączył z kim innym palce

Nie chcę Ci dać połowy
(bo pewnie wybiorę tą lepszą)
Chcę dać Ci sakiewkę uczuć
Blask słońca i trąbę powietrzną

Nie chcę nam dzielić łóżka
Udawać, że wciąż jest tam miło
Bo zapach nowości zwiędnie
Zostanie nam tylko pół-miłość

Siedziałam wtedy na brzegu
Letnim powietrzem objęta
A wstążki późnego słońca
Drażniły mi dekolt i twarz

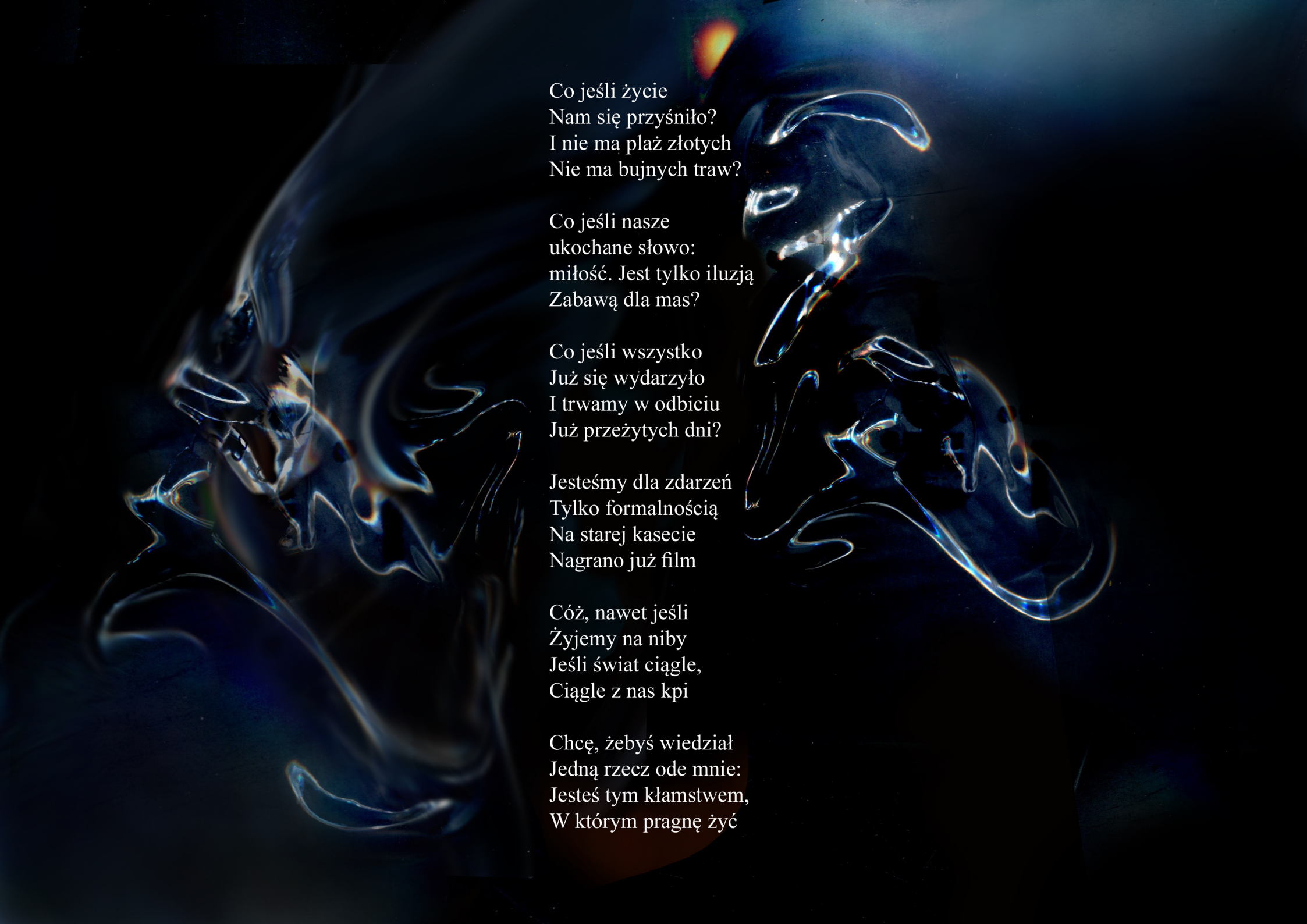
Muskałam palcami stóp wodę
A dźwięk spadających kropli
Był jedynym odgłosem
Który mógł połknąć las

Wpatrzona w niepewny horyzont
Czekając na słońca zaćmienie
Myślałam o wszystkich czasach
Których dorobił się świat

Marzyłam, by wchłonąć niebo
Żeby mi oczy zmieniło
Byś, kiedy wrócisz do mnie
Zobaczył w nich dawny blask

Siedziałam wtedy na brzegu
Tracąc rysy powoli
Odeszłam ci w zapomnienie
Ostatni błysk słońca zgasł

A gdy odejdę, co zapamiętasz?
Kubek z obtłuczonym uchem
Zbyt wyblakły, by cokolwiek przekazać
Ramki na zdjęcia, których nie zdążyłam wywołać
Rozklejoną książkę i zdarte kapcie,
w których próbowałam zawojować świat
I ten posmak goryczy, że się nie udało

Co jeśli życie
Nam się przyśniło?
I nie ma plaż złotych
Nie ma bujnych traw?

Co jeśli nasze
ukochane słowo:
miłość. Jest tylko iluzją
Zabawą dla mas?

Co jeśli wszystko
Już się wydarzyło
I trwamy w odbiciu
Już przeżytych dni?

Jesteśmy dla zdarzeń
Tylko formalnością
Na starej kasecie
Nagrano już film

Cóż, nawet jeśli
Żyjemy na niby
Jeśli świat ciągle,
Ciągle z nas kpi

Chcę, żebyś wiedział
Jedną rzecz ode mnie:
Jesteś tym kłamstwem,
W którym pragnę żyć

Zamykam wspomnienia
w chłodnej mgle poranka
Przez mokre rzęsy
oglądam ich tło
Z brokatu zdarzeń
chcę wyrwać sekundę
I w rzece wzruszenia
wykapać ją

Przelać do fiolek
dźwięk twojego głosu
By słuchać przed każdym
niepokojnym snem
Obłoki ramion
włożyć do kieszeni
By lekką pewnością
ogarniały mnie

Zabrać cię pragnę
z tupotu mych myśli
Od wiru lęków
odsunąć cię chcę
Byś mi nie zniknął
pomiędzy kartkami
Ze zgiełkiem wszechświata
nie stopił się

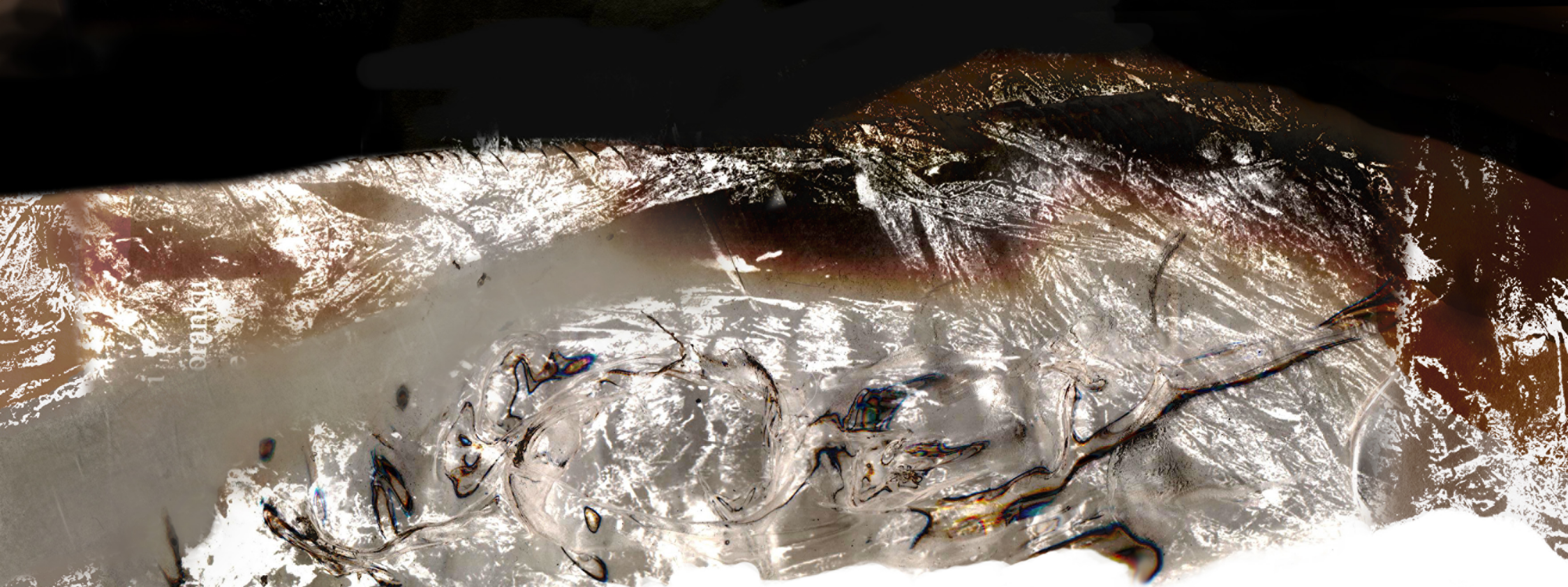

Zostawiasz ślady stóp
Na moich wewnętrznych pustyniach
Właściwie czemu tu wszedłeś
I krążysz mi po nich wciąż?

Jaką mocą tajemną
Rzeczywistość mi zmieniasz
Każąc znów adaptować
Do nowych kolorów wzrok?

Czemu, choć ostre wiatry
Zmieść cię próbują z tej ziemi
Chłoszcząc po duszy i sercu
Uparcie idziesz przez piach?

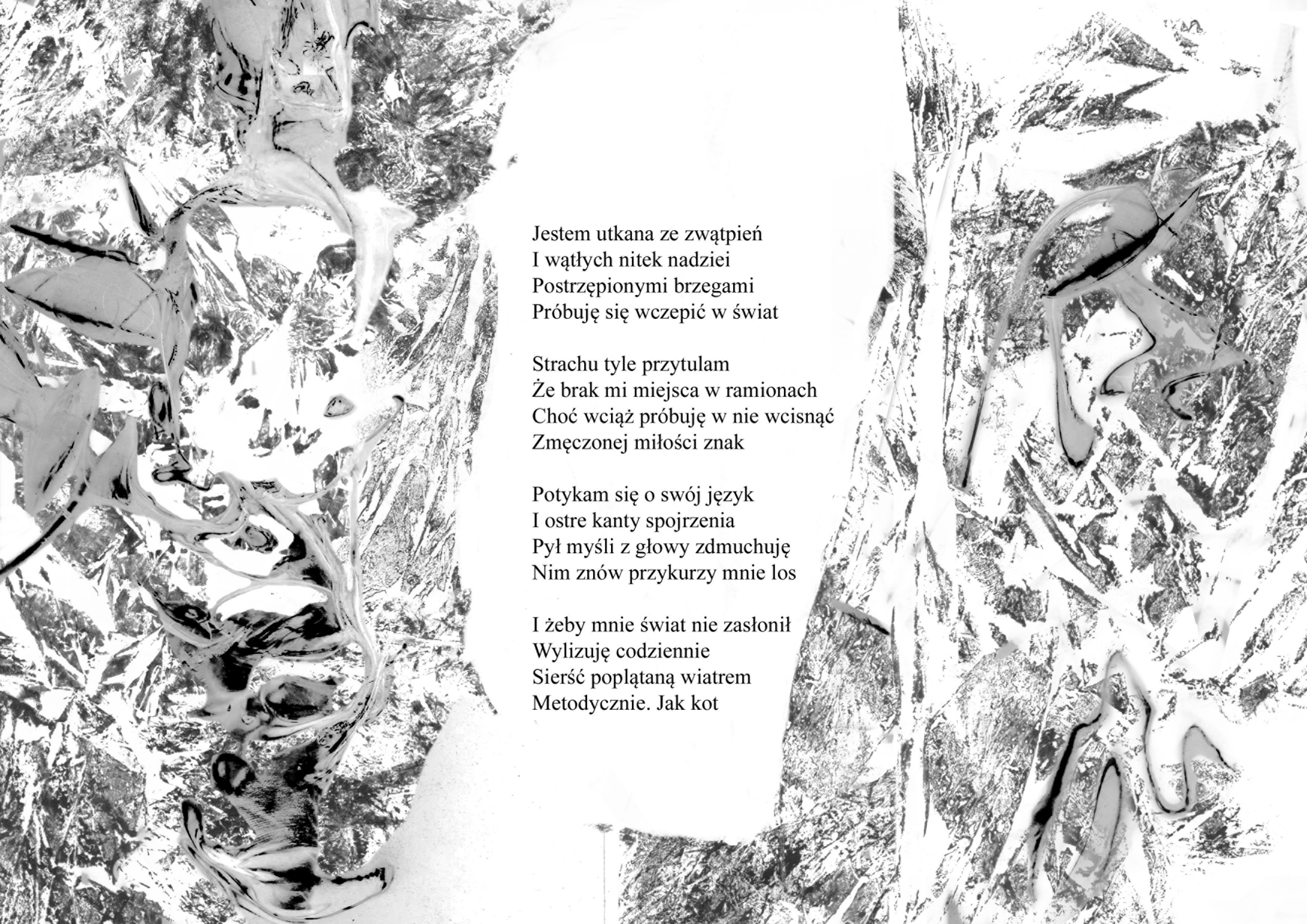
Jaka siła niezmierna
Ciągnie cię do tej pustyni
Że mówisz „kocham tornada”
I w moim chaosie chcesz trwać

Niech świat znów będzie mi wiosną
Kwiatami obejmie skroń
Niech wrzuci do serca najprostszą
Melodię przywianą z łąk

Zapachem początku otuli
I rosą wypłucze gniew
Wryty przez zimę soplami
Na każdym atomie mnie

Niech życie znów słońcem mi będzie
Roztopi skostniały lęk
Z podmuchów przemian uplecie
Nieśmiały nadziei szept

Jestem utkana ze zwątpień
I wątych nitek nadziei
Postrzępionymi brzegami
Próbuję się wczepić w świat

Strachu tyle przytulałam
Że brak mi miejsca w ramionach
Choć wciąż próbuję w nie wcisnąć
Zmęczonej miłości znak

Potykam się o swój język
I ostre kany spojrzenia
Pył myśli z głowy zdmuchuję
Nim znów przykurzy mnie los

I żeby mnie świat nie zasłonił
Wylizuję codziennie
Sierść poplątaną wiatrem
Metodycznie. Jak kot

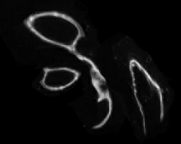

Pobiec bosymi stopami
Za śpiewem wiatrem niesionym
I w chłodzie laguny roztopić
Skostniały we krwi lęk

Nadzieje z włosów wyplątać
Obejrzeć w świetle księżyca
I razem z falami ustalić
Jaki skrywają dźwięk

Z ptakami szeptem omówić
Smak nocnego powietrza
Uważać na wszelkie tornada
Nadmuchiwane przez gniew

I wodorosty skłębione
Pod powierzchnią odczytać
By powiedziały, jak dobiec
Tam, gdzie brzmi raków śpiew

Nie wychodzi mi wychodzenie
Z zakręconych na proste
Choć w drugą stronę
Już tak

Jestem jak archeolog
O wątpliwym talencie
Bo co znajdę, to chowam
Pod piach

Odkręcam wciąż myśli; choć kręcę
Się sama, to do rytmu,
Który umysł
Mi tka

Tak próbuję się uszyć
Z wyplecionych już skrawków
Chociaż słowa pękają
Na szwach

Strach we mnie wlałaś
Aż po granicę czoła
Żeby przy każdym ruchu
Kapał wymownie
Na bruk

Tak, aby krok po kroku
Buty mi mocniej moczył
I sprawiał, że droga śliska
Że niebezpieczna
Że nie

Lecz kiedy pękłam do reszty
Rzeką ze mnie wypłynął
Obmył mi całe życie
Dawne, obecne
I sny

W kroplach, które zostały
Myję codziennie stopy
Żeby pamiętać, skąd jestem
I nową ścieżką
Móc iść

Wojem i eki
Wojem poranku
Wojem wietrze

Ziemia jest dzisiaj ciepła
Od krwi płynącej z serc
Ktoś wczoraj rozbił przyszłość
I odłamki jej
Włożył w nasze usta
Purpurą zalał świat

Niebo jest dzisiaj ciężkie
Od żelaznych kłamstw
Ktoś wczoraj postanowił
Złamać każde z praw
Źrenice gwoźdźmi przebił
By wiecznie niosły ból

Nikt oczu nam nie odda
I nikt nie odda snu

Wszystkim tym, którzy wkręcili się w tryby mojego (nie)istnienia
dobrze Was mieć

tręby nie – – istnienia

1. Podniosłam z bólem powieki
2. Jak ładnie dziś pachniesz
3. Musiałeś ode mnie odejść
4. Dostałam dzisiaj dziury
5. Jak mam stąd odejść
6. Zostawiłeś mnie z okruchami
7. Gubię się
8. Są samotne wieczory
9. I znowu zachód
10. pytasz mnie
11. pytasz, czego się boję
12. pół - miłość
13. Siedziałam wtedy na brzegu
14. a gdy odejdę
15. Co jeśli życie
16. Zamykam wspomnienia
17. Zostawiasz ślady stóp
18. Niech świat znów będzie mi wiosną
19. Jestem utkana ze zwątpień
20. Pobiec bosymi stopami
21. Nie wychodzi mi wychodzenie
22. Strach we mnie wlałaś
23. Ziemia jest dzisiaj ciepła

wiersze Julia Ukielska

grafika Martyna Wilkowska

październik 2024